

LA DALLA

1r premi del II Certamen Literari de Monserrat-2017

Volia pensar que tot era una simple casualitat i que la imaginació feia la resta, però un sisé sentit li deia que no creuara el carrer, per això va avançar un poc més fins a la parada de taxis. Sort que n'hi havia un esperant.

–Bona nit. Porte'm al bar La dalla.

–Vosté és foraster? –preguntà el taxista.

–No, soc d'ací, i tinc pressa.

–Disculpe, no sé si sap que eixe bar és el que hi ha en aquella cantonada, a l'altra banda de l'avinguda. Des d'ací hi haurà menys de cents metres...

–Sí, i és allí on vull anar. Avance fins a la redona, canvie de sentit i deixem a la mateixa porta, per favor.

–La carrera és curta, però hauré de cobrar-li la baixada de bandera...

–Cap problema.

Recorregut el breu trajecte, va pagar, baixà del taxi i enfilà corrent cap al bar, amb els ulls clavats en la porta per estalviar mirar al seu voltant.

Va seure en el tamboret habitual i, com sempre, va passar el dit per la barra, resseguint una veta de la fusta. Al local només hi havia una taula ocupada per una parella d'estudiants que prenen tranquil·lament un café. El cambrer va percebre el semblant preocupat del client.

–Collons, Ferran, quina cara que poses! Has vist un mort o què?

No li va contestar. Simplement va baixar la cara i recolzà el front en les mans, com si no poguera suportar el pes del cap.

–T’han acomiadat de la feina? O potser es tracta d’alguna dona?

–Cento, posa’m una copa, i que siga doble –va contestar, després d’un silenci inquietant.

El cambrer va preparar-li un whisky doble, sense gel i amb unes gotes d’angostura, com demanava habitualment. Li’l va posar davant.

–Va, amolla-ho ja –demanà Cento.

Ferran va sospirar, feu un glop llarg sense pressa i començà a parlar.

–Jo estava ací davant, a la vorera d’enfront, arrengrerat als altres vianants que esperaven el verd del semàfor i, aleshores, la vaig veure. Estava parada en aquesta banda del carrer, i em mirava sense cap dissimulació. Tenia els cabells negres com l’atzabeja, les faccions amables i els ulls clars, possiblement verds. La boca dibuixava un somriure discret dirigit inconfusiblement a mi. Aquella dona semblava una aparició, un àngel, un ésser celestial. El magnetisme que l’envoltava em va impulsar a caminar cap a ella, presoner d’una atracció que captivava la voluntat, que anul·lava els sentits. No vaig oir els crits dels vianants ni vaig percebre el soroll estrident dels frens. A penes vaig sentir el brutal impacte del cotxe que em va llançar enlaire, però sí que notí el dolor de la caiguda sobre l’asfalt, moments abans de perdre el coneixement.

–Què em dius? –preguntà el cambrer, incrèdul.

–Comencí a despertar-me quan notí que em sacsaven el muscle i algú em va preguntar si em trobava bé. Era la Trini, que passava la nit amb mi, a ma casa, al meu llit. Es queixava de l’ensurt que s’havia endut amb el crit i els gemecs que jo havia amollat durant el malson.

–Un malson? No has patit cap accident? –va preguntar-li Cento, despagat.

–No, he somniat que m’atropellava un cotxe quan venia cap ací.

–Això és una premonició! Vas tan despistat que qualsevol dia t’atropellaran de veres.

–No, no anava despistat. El semàfor estava en roig i em vaig parar –es justificà–, però eixa dona... No sé, de sobte vaig creuar.

–Eres un pardalot! No li pegues més voltes, que et veig massa preocupat per un somni... O t’ha passat cap cosa més? –preguntà Cento.

–Sí, ara mateix, quan anava a creuar l’avinguda he recordat el malson. Era just d’ací davant, en el tercer semàfor, on m’havien atropellat. He pensat que era absurd allò de l’atracció fatal de la dona, fins i tot resultava graciós. La gràcia, tanmateix, ha desaparegut de sobte. En aquesta banda de la calçada, hi era ella. Esglaiadorament real, m’ha mirat amb encís. És molt estrany que eixa dona fora idèntica a la que m’havia provocat l’atropellament en el somni. I estava al mateix semàfor. No m’ho he pensat dues vegades. He seguit fins a la parada i he agarrat un taxi perquè em portara ací

–Has pagat quatre euros per creuar l’avinguda?

–M’he quedat tant desconcertat, que no he gosat xafar la calçada.

El cambrer va emprar vora una hora en convèncer Ferran que el fet de trobar una xica pareguda a la dona del somni al pas de vianants havia sigut una casualitat i que la resta era més suggestió que una altra cosa. Amb això i un altre whisky doble, Ferran se’n va tornar a casa, no abans de suplicar a Cento que l’acompanyara un tros, que no gosava creuar a soles l’avinguda pel fatídic tercer semàfor.

Va seure en el tamboret habitual i, com sempre, va passar el dit per la barra, resseguint una veta de la fusta. Ferran estava molt més animat, però Cento li va tallar l’ànima a soca-rel.

–La dona d'eixa tauleta m'ha preguntat per tu. Du una hora esperant-te.

Abans de girar-se, ja sabia que era ella. Intentant dissimular la tremolor que li recorria les cames, va apropar-se.

–Què vol de mi? –preguntà Ferran, fingint un cordial somriure.

–Pense que ho sap molt bé. O si no, per què s'estalvia passar pel semàfor?

–L'altra nit vaig somniar que tenia un accident...

–Sí, un accident mortal per creuar en roig –va remarcar ella.

–I vosté com ho sap? És una vident? Ve a dir-me que ja m'ha arribat l'hora?

–Voldrà dir que ja se li ha passat l'hora! Segons els meus càlculs, hauria d'haver mort atropellat ahir.

–D'on s'ha tret això?

–Tinc el seu expedient amb tots els detalls –aclarí la xica.

–Açò és un greu error. No sé amb qui m'han confós ni per a quina màfia treballa, però jo no soc la persona que li han encomanat assassinar.

–Assassinar-lo? Què diu? Tinc apuntat que es tracta d'una mort accidental. El que no entenc és per què es va tirar arrere quan anava a creuar.

–Perquè la vaig reconèixer, i volguera que m'explicara qui és vosté i per què diu que té anotat com i quan he de morir –va exigir Ferran, més envalentit.

–Em dic Condolença i treballe per a La Mort S.A. Les anotacions formen part de tota la paperassa que du el trànsit a l'altra vida. Ací ho fan després de morir. Nosaltres ho fem abans. Amb tot, no sé quina cosa ha fallat, no entenc per què m'ha reconegut.

–Va aparéixer clarament en el somni. En veure-la anit, em vaig alertar.

–No és possible! –exclamà la xica–. El somni és un assaig que fem per previsualitzar el moment de l'òbit, però el *moriturus*, el que va a morir, no ha de recordar res quan es desperta.

–Doncs alguna cosa ha fallat perquè jo ho he recordat.

–Res que no tinga remei. Si no li importa, anem al semàfor i creue quan jo li diga.

–Eh! Eh! A què ve tanta pressa? –va intervindre Cento, que seguia la conversa des de la barra–. Prenga-s'ho amb més paciència, dona!

–No puc ser pacient. Demà de bon matí tinc un turista que s'ofegarà per nadar a la platja amb la bandera roja, així que hem d'afanyar-nos.

–Atén-me, Condolença, podem tutejar-nos, veritat? Mira, em sembla poc professional el que proposes –afirmà Ferran, seriós–. Si havia de morir ahir, no podeu matar-me ara. No m'atropellarà el cotxe previst, ni vaig en el mateix sentit, ni coincideix l'hora. Hauràs de rectificar eixe expedient de què em parles!

–Té tota la raó –va recolzar el cambrer.

–No et faces il·lusions, que no tens escapatòria.

–No és això, dona. Només vull que veges que si quedem demà a l'hora adequada, tu em fas un senyal quan s'aprove el cotxe triat i jo passe sense dubtar. L'únic que hauràs de fer és tapar amb un poc de *tippex* la data i anotar dos dies més tard. I et queda tot net, escolta, que a mi també em fa goig tindre l'expedient ben endreçat.

–La veritat és que seria la solució més fàcil –pensà la xica en veu alta–. Ara bé, qui em garanteix que vindràs demà?

–Tens la meua paraula! Tinc quaranta-sis anys, edat suficient per assumir que, si ja em toca, ho he d'acceptar. I punt. Què no te'n refies?

–No molt, la veritat. De segur que vindràs?

–T'assegure que no faltaré.

–Jo responc per ell –va afegir Cento–. Li pose un cafenet? Paga la casa!

Va seure en el tamboret habitual i, com sempre, va passar el dit per la barra, resseguint una veta de la fusta. El dia anterior Ferran no havia anat per La dalla, tot per no creuar-se amb Condolença. Ara era bastant tard i es va trobar amb Trini, que va amollar el gintònic per fer-li una abraçada solidària.

–Sent molt el que et passa. Cento m’ha contat el mal rotllo d’eixa dona...

–Està tot controlat.

–Ahir es va cansar d’esperar-te –va dir-li el cambrer.

–Si, he parlat amb ella al migdia. Quan venia cap ací, me l’he topada a peu de semàfor. Es veu que fa guàrdia.

–Ja no vol que t’atropellen?

–He negociat un ajornament. Al principi estava molt enutjada perquè no m’apropí per ací en tot el dia. M’ha dit que si continuava intentant enganyar-la, trametria una esmena al meu expedient per canviar la causa de mort. M’ha amenaçat amb un infart, que sembla que ho tenen fet. Quan li he preguntat qui hauria d’autoritzar eixa esmena, m’ha dit que ho faria “la superioritat”.

–Recollons, quanta burocràcia! –exclamà Cento.

–Sembla que cada dilluns ha de fer un informe sobre les defuncions de la setmana anterior. Aleshores, li he proposat ajornar el meu atropellament fins diumenge.

–I ha acceptat? –preguntà Trini.

–Li he fet un poc de xantatge. Si jo seguisc resistint-me, haurà de cursar l’esmena, i quedarà al descobert que no ha fet les coses bé des del principi. En un tres i no res hem arribat a un acord. Jo he aconseguit una pròrroga fins el que resta de setmana, i ella ha

guanyat temps per atendre uns altres òbits que té pendants. Això sí, he hagut de jurar-li que el diumenge em faré atropellar amb temps de sobra perquè pugui incloure la meua mort en l'informe setmanal.

–Acceptes morir d'ací a quatre dies i et quedes tan tranquil? No m'ho puc creure –deia Trini al·lucitada.

–Tan tranquil, no. Aquesta vesprada he localitzat un amic cardiòleg i m'he fet una revisió completa. M'ha dit que no hi ha risc d'infart, que tinc el cor com el d'un bou. Després he anat a una agència de viatges i he comprat dos bitllets d'avió. Despús-demà movem tu i jo cap a París. Què et sembla?

Va seure en el tamboret habitual i, com sempre, va passar el dit per la barra, resseguint una veta de la fusta. Aleshores es va plantar al seu costat l'emissària de la mort.

–Condolença! M'alegre de veure't, dins del que cap, clar.

–Jo no me n'alegre. Ahir diumenge, a les vint-i-quatre hores, acabava el termini. Em tornares a deixar plantada!

–No em creuràs, però va ser sense voler –va excusar-se–. Vaig fer una escapada de cap de setmana amb una amiga, per acomiadar-nos, i vam perdre el vol previst. A les dotze de la nit encara sobrevolàvem sòl francès.

–Ara ja té igual. He fet l'informe per al meu cap d'àrea i aquest l'ha passat a la Direcció Regional.

–De què em parles? Tu no tractes directament amb la mort?

–Un altre romàntic! Creus encara en la velleta vestida de dol amb una dalla en les mans? –va preguntar burleta–. La Mort S.A. és una organització molt complexa.

–Què dius?

–És una multinacional. Jo només soc l'empleada que he hagut d'informar al meu superior de la incidència que has provocat. I no li ha agradat gens.

–Em sap greu causar-te problemes –es va lamentar ell.

–A mi, no me'n causes. El cap d'àrea és molt comprensiu. Encara que soc nova en aquesta empresa, confia que el teu comportament lamentable no posarà en perill els meus objectius de productivitat. És que tinc un contracte temporal, saps? Ets tu qui ha de preocupar-se per la resolució de l'expedient.

–I què puc fer?

–Esperar el dictamen de la Direcció Regional. I no se t'ocórrega tornar a fugir a l'estranger o haurem de prendre altres mesures.

–També retireu el passaport?

–No, però podem provocar-te una gastroenteritis que et mantinga dins de la cambra de bany durant tot el temps que calga.

Va seure en el tamboret habitual i, com sempre, va passar el dit per la barra, resseguint una veta de la fusta. Cento, que es disposava a tancar, deixà la persiana mig baixada, va apagar el rètol lluminós i va apropar-se a Ferran.

–Redéu, encara estàs viu! –amollà el cambrer-, amb cara de mort, però viu!

–Estic desfet. Em toca arrapar hores de vida dia a dia i això du molt de desgast. Posa'm un whisky doble.

–Ui!, sospite que hi ha novetats.

–Quan venia cap ací, m'ha abordat Amadeu Terrassa, el director regional. M'ha muntat una bronca per prendre-li el pèl a Condolença, aprofitant-me de la seua inexperiència, i diu que ara caldrà iniciar nous tràmits perquè l'expedient ha passat a la comissió de revisions.

Han d'analitzar per què no s'ha executat l'òbit dins del termini assignat.

–Mai haguera imaginat que açò de morir-se duia tant de tràmit –va comentar Cento–. Ara bé, no podria perdre's l'expedient en un calaix, com passa sovint a l'administració?

–Li ho he suggerit, però m'ha dit que no és possible. Està tot informatitzat i joestic mort oficialment des de la setmana passada. I per a solucionar eixe lleuger retard, cal requalificar l'expedient.

–Quasi seria millor l'infart.

–Diu que no podem canviar les causes que provoquen la mort, i menys interferir en l'estat de salut del *moriturus*.

–Aleshores, per què Condolença t'amenaçà amb una gastroenteritis?

–Anava de *farol*. És nova, però té els seus recursos.

–Ja veig que t'ha de passar un cotxe per damunt, sí o sí –digué el cambrer.

–Inevitablement, i podria ser demà, en rebre el dictamen de la comissió, però he aconseguit un nou ajornament. Li he dit al director general que hi ha una feina que m'agradaria acabar, i no volguera morir-me enterbolint la bona imatge professional que tinc. Li he demanat que em concedisca un parell de dies més i, així, podríem rematar l'assumpte al gust de tots.

–I te'ls ha concedit?

–Al principi m'ha advertit que no intentara embolicar-lo, que són una multinacional i allí no compten els sentimentalismes sinó els resultats. Tants morts per període. I punt. Jo sols soc un número en la remesa setmanal. Amb eixe plantejament, he hagut de canviar de tàctica. Per picar-lo, li he insinuat que ell potser no tinguera autoritat per concedir una pròrroga.

–I s'ha picat?

–Un poc. M’ha dit que podia, però no ho volia fer, que a Europa els miren malament perquè tots els anys, quan arriba l’estiu, acumulem retards que ens allunyen dels índexs de convergència.

–Valga’m Déu! –exclamà Cento– També hi ha directrius europees que regulen les defuncions?

–Sembla que sí. Amb tot, després d’una estona de negociació, li he lliurat les claus de l’apartament de Dénia i m’he compromés a gestionar una invitació en una marisqueria, tot per fer-li a l’home l’estada d’allò més agradable. A canvi, he aconseguit un dia d’ajornament. Demà a poqueta nit hem quedat ací.

Va seure en el tamboret habitual i, com sempre, va passar el dit per la barra, resseguint una veta de la fusta. Aquesta vegada no havia hagut cap intent de fugida. Mentre Amadeu Terrassa augmentava les reserves d’àcid úric a la Costa Blanca, el *moriturus* havia comprat dues entrades de tribuna per al futbol, entrades que va mostrar ostensiblement al director regional quan aquest es va presentar a La dalla, cap a les huit de la vesprada.

–Vol subornar-me amb unes entrades?

–No és un suborn, és un regal d’agraïment –va aclarir Ferran.

–Això no evitarà l’atropellament.

–Ja, però no em negarà que deixar aquest món després de gaudir d’una victòria del València CF sobre el FC Barcelona...

–No es faça il·lusions, el Barça no perdrà aquest partit!

–Pot endevinar el futur?

–No, però el seu València no guanyarà –afirmà Amadeu, sense dubtes.

–Què es juga a que sí? –va intervindre Cento.

Quan la passió entra en joc, els esdeveniments es precipiten. La negociació va ser molt curta perquè el cambrer va mostrar uns grans

dots com a mediador. El triomf de l'equip local permetria a Ferran ajornar l'òbit, sempre que no creuara mai més pel punyeter tercer semàfor. Si perdia, l'atropellament seria immediat. Amb eixe acord, van moure cap a Mestalla.

Ferran quasi estigué a punt de patir l'infart, però un gol en el temps de descompte li va permetre alliberar tota la tensió acumulada. El València va guanyar l'encontre i ell, l'aposta. El director regional va encaixar la derrota amb esportivitat, però va abandonar la grada ràpidament, bastant malhumorat. L'*exmoriturus* va eixir de Mestalla exultant. L'eufòria generada pel partit va solapar prompte el plaer per haver vençut la mort, i la satisfacció pel resultat va acaparar en exclusivitat l'activitat neuronal de Ferran. Captiu dels pensaments triomfalistes, va moure cap a La dalla. Necessitava trobar gent coneguda per compartir el goig que sentia, per comentar les jugades i el golàs, quin golàs!, que havia decantat l'encontre. I en això, casualitats de la vida, va veure Condolència, amb un somriure afectuós. S'hauria assabentat del resultat del partit? Li agradaria el futbol? Va dirigir-se cap a ella amb el deler de contar-li les emocions que l'envaïen.

Aquesta vegada sí que va sentir el grinyol de les rodes. Encara va tindre temps de raonar que, malgrat haver guanyat a tot un director regional de La Mort S.A., el rostre encisador d'una dona l'havia vençut, l'havia fet creuar un semàfor en roig. Concretament, el tercer semàfor de l'avinguda.